ואויל רב פפא מימיניה. מלדד

הממונה (יומא דף הו.) המהלך לימין

רבו הרי זה בור:

תקיא בביתא קשי לעניותא.

בפרק קמא דחגיגה (דף ה.) היינו

דאמרי אינשי זוזי לתליתא שכיחא

לעללא לא שכיח ופי׳ לתליתא לקנות

פת לצורך היום שתולין בסל וחין

דרך לתלותו בסל דהא אמרינן הכא

דקשי לעניותא ור״ת מפרש שם לתליתא

כשדוחקין אותו לפרוע א מולא לווין אבל

לקנות תבואה לאכול אינו מולא לווין:

אילדודי הוה דאמר בפרק

מכאן קשה לרש"י דפירש

א) ולכאורה ל"ל ארבעה],

ד"ה תלי לפפין, ג) ושבת

קה:], ה) וברשב"ם אלוז.

ו) וברכות ס:ו. ז) ב"ב נו..

ה) [ברכות ס:], ט) ב"ב נו.,

זי. וע"ש פרש"י ב"ב

תהלים צא ו

לעזי רש"י

פלשדי"ן [פליישי"ן]. שיתוק. קרפי"ף [קפריי"ר]. שיח-צֶלָף. שונדכיי״ר [שורביי״ר]. מוזרר (אילי) ..... מוורשי"ן [פליישי"ן].

האי מאן דמפני אגרדא (נו דדיקלא: אי מיקטל קטיל. אם נקלץ האילן נהרג האיש ואם נעקר האילן האיש מח: ה״ג הני מילי היכא דלא מנח כרעיה עילויה כו': (ד) האי מאן דמפני אגירדא דדיקלא אחדא ליה רוח פלגא. פלשדי"ן בלע"ו: לרדא. כאב חלי הראש: חמשה טולי הוו. שרוח רעה שורה תחתיהם: טולא דכנדא. שם האילן: טולא דפרחא. ללף קרפי"ף בלע"ו: ורדחא. שונדכיי"ר: טולא דארבא. ספינה: טולא דערבסא. לל אילן ערבה: דקשה סילויה. עלו: דבי פרחא רוחי. כך הוא שמס: דבי ורדסא.

שדים שמן: דבי איגרי. המלויין בגגות רשפי שמס: ונפקה מינה. האי מאן דמפני אגירדא דדיקלא אחדא ליה לכתוב קמיעה בשם חילוף כגון הם לדידיה רוח פלגא והאי מאן דמצלי רישיה הוזק תחת בי פרחה יכתוב לו אגירדא דדיקלא אחדא ליה רוח צרדא האי קמיעה בשם רוחי: למהי נפהה מינה מאן דפסעי אדיקלא אי מיקטל קטיל אי לגזויי לה. לברוח מפניה לפי שחין איעקר מיעקר ומיית ® הנ"מ דלא מנח כרעיה עילויה אבל מנח כרעיה עילויה לית לן בה מולא מולי הוי מולא דריקלא יחידא מולא ידכנדא מולא דפרחא מולא דורדתא [א] איכא דאמרי אף מולא דארבא ומולא דערבתא כללא דמילתא כל דנפיש ענפיה קשי טוליה

> רב אשי חזינא לרב כהנא דפריש מכולהו מולי בי פרחי רוחי דבי זרדתא שידא דבי איגרי רישפי למאי נפקא מינה לקמיעא דבי פרחי בריה שאין לה עינים למאי נפקא מינה לגזוזי לה זימנא חדא הוה אזיל צורבא מרבנז לאפנויי לבי פרחי שמע דקא אתא עילויה וגזי לה כי אזלא חבקיה לדיקלא צווח דיקלא ופקעה היא נין פרחא דבי זרדתא שידי הא זרדתא דסמיכה למתא לא פחתא משיתין שידי למאי נפקא מינה למיכתב לה קמיעא יההוא בר קשא דמתא דאזיל וקאי גבי זרדתא דהוה סמיך למתא עלו ביה שיתין שידי ואיסתכן אתא לההוא מרבנן דלא ידע דזרדתא דשיתין שידי היא כתב לה קמיע לחדא שידא שמע דתלו חינגא בגוויה וקא משרו הכי סודריה דמר כי צורבא מרבנן בדיקנא ביה במר דלא ידע ברוך אתא ההוא מרבנן דידע דורדתא שיתין שידי הוה כתב לה קמיעא דשיתין שידי שמע דקא אמרו פנו מנייכו מהכא קטב מרירי תרי קטבי הוו חד מקמי מיהרא וחד מבתר מיהרא דמקמי מיהרא קטב מרירי שמו ומיחזי בי כדא דכמכא והדר ביה בחשא דבתר מיהרא יקמב ישוד צהרים שמו ומיחזי בי קרנא דעיזא והדר ביה כנפיא אביי הוה שקיל ואזיל ואזיל רב פפא מימיניה ורב הונא בריה דרב יהושע משמאליה חזייה לההוא קטב מרירי דקא אתי לאפיה דשמאליה אהדרא לרב פפא לשמאליה ולרב הונא בריה דרב יהושע לימיניה אמר ליה רב פפא אנא מאי שנא דלא חשש לי אמר ליה את שעתא קיימת לך מחד בתמוז עד שיתמר ביה ודאי שכיחי מכאן ואילך ספק שכיחי ספק לא שכיחי ומשתכחי במולי דחצבא דלא חצב גרמידא ובמולי דצפרא ופניא דלא הוי גרמידא ועיקר במולי דבית הכסא אמר רב יוסף הני תלת מילי יהיב ארבונא לנהורא © מן דסריק רישיה יבש ומן דשתי מיף מיף ומן דסיים מסני אדמייתניה כרעא תלאי בביתא קשי לעניותא כדאמרי אינשי תלא סילתא תלא מזוניה ולא אמרן אלא ריפתא אבל בישרא וכוורי לית לן בה אורחיה היא פארי בביתא קשי לעניותא יונשורא בביתא קשי לעניותא בלילי שבתות ובלילי רביעית שרו מזיקין עילויה איסרא דמזוני נקיד שמיה איסרא דעניותא נבל שמיה צעא אפומא דחצבא קשי לעניותא מאן דשתי מיא בצעי קשי לברוקתי דאכיל תחלי ולא משי ידיה מפחיד תלתין יומין

וכל דקשי סילויה קשי מולי' לבר מכרו משא אע"ג דקשי סילויה לא קשי טוליה דאמרה לה שידא לברה פירחי נפשיך מכרו משא דאיהו הוא דקטיל לאבוך וקטיל לדידיה אמר

לה עינים ואינה רודפתו: גזייה. ברח מפניה: כי אולא נפקא אדיקלא. כשהלכה אחריו נתקלה ונפלה על עיקר האילן: ה"ג פקעה היא ולווח דיקלת. יבש הדקל: בר קשת. שומר העיר: ה"ג סודריה דמר דומה כי לורבת מרבנן: בדקנוה למר לח ידע ליה למימר ברוך. שחינו יודע לברך על הסודר ברוך עוטר ישראלף: בחשת. כף הקדירה: והדר בכדת דכמכא. מתגלגל בתוך כד של כותח: ומשתכה בטולה דהלבה. חלב שתיחם יהושע בו לישראל את הארץ": דלא חלב גרמידה. שלה גדל המה: הרבונה. עיורון: אדמסנא כרעיה. בעוד שרגליו לחים ממי הרחילה: מליא בביתת. התולה פתו באויר בתוך סל אחד: חלא לסילחיה. לסלו ופת בתוכו: נישוורת. פירורין: חיסרת דמווני. מלאך הממונה לזמן מזונות: נקוד שמיה. לשון נקידו כמו מנקד חלירו לפיכך אינו רולה שיהו פרורים נשלכים לידרס ברגל: איסרא דעניותא נבל שמיה. (ה) ושמא נכנס לבית שהוא רואה שאינן נוהגים

> דמסוכר רשב"ם

מנהג נקיות בפת: לברוקתי. כליון

עינים: מפחד. ואינו יודע למה:

דמפני אגירדא דדיקלא. דקל קצון: רוח פלגא. מוורשי"ן בלע"ו: לרדא. כאב חלי הראש: אי מקטל קטיל. אם נקלך האילן נהרג האיש ואם נעקר האילן האיש מת: ה"ג הני מילי היכח דלח מנח כרעיה עילויה: חמשה טולי הוו. שהרוח רעה שורה מחתיהן: טולה כנדה. שם חילן: טולה דפרחה. ללף: זרדתה. שונבי"ר: טולא דארבא. ספינה: טולא דערבחא. לל אילן ערבה: נופיה. ענפיו: סילויה. עלו: דבי פרחי רוחי. אותן שדים דבי פרחי שמן רוחי ולקמן מפרש למאי נפקא מינה: דבי ורדתה שידי. שמן: דבי היגרי.

הגהות הב״ח (מ) גמ' ומיית והג"מ למ: (כ) שם מאך לסרים וכו' ומאן לשתי וכו' ומאן לסיים לשתי וכו' ומאן לסיים (ג) רש"י ד"ה האי מאן וכוי דדיקלא דקל (קלוף) וכוי דדיקלא דקל (קלוף) [קצרץ] הס"ד: (ד) ד"ה האי מאן וד"ה לכדא ל"ל קודם ד"ה אי מיקטל: (ה) ד"ה איסרא דעניותא נבל שמיה נכנס לבית שרואה כנ"ל וחיבת ושתה שהואה כנ"ל ותיכת ושמח נתחק: (ו) רשב"ם ד"ה איסרא וכו' לכלוך ואינו נכנס בבית וכו' מנהג

הגהות הגר"א [18] גם' טולא דורדתא טולא דערבתא א"ד אף טולא דארבא כללא כו' כנ"ל וובזה מיושב מ"ש בהגהות הגרי"ב וע"ע נ"ח במנורת המאור): [ב] שם

פרחא. נמחק:

מוסף רש"י

זרדתא. אילן ששמו זרדתא, שלרי"ר בלע"ו וליננת, טנייית בנעייו (קדושין עג:). בר קשא. ממונה למלך (שבת ממונה למלך (שבת קי.) או: מושל העיר (רשב"ם ב"ב קי:)**. נשורא.** פירורי חוכלין (חולין קה:). איסרא דעניותא. של שלו (ע"ז מא:) שלא דעניותל, נבל שמיה. ונבל קרי ליה ואוהב מקום מיאוס (שבת טב:).

מוסף תוספות

ביתו ושדותיו כמו תלויה וזבין. תוס' סנהדרין עו:

רבינו חננאל

הני תלת מילי יהבי ערבונא רוהורא מאז דמריה ירש ומאן דשתי טיף טיף, ומאן דסאים מסאניה. כי רטיבתא כרעיה תלא ו מא, קשי לעניותא. לחמא, קשי לעניותא. דאכיל תחלי ולא משי ידיה מפחד לתלתין יומין.

המלויין בגגות רשפי שמן: למיכתב קמיעא. בשם אלו כגון אם הוזק תחת בי פרחי יכתוב לו קמיעא בשם רוחי: למאי נפקא מינה לגוויי מינה. לברוח מפניה לפי שאין לה עינים ואינה רודפתו: גוויה. ברח מפניה: כי אולא נפקא אדקלא. כשהלכה אחריו נחקלה ונפלה על עיקר אילן: הכי גרסינן פקע היא וצווח דקלא. יבש הדקל: בר קשא. שוטר העיר: דקא סלו ביה חינגא בגוויה. דאילן: הכי גרסינן סודריה דמר כלורבה מרבנן בדיקנה ליה למר ולה ידע למימר ברוך. שחינו יודע לברך על הסודר ברוך עוטר ישראל בתפחרהיי: בחשה בקדרה והדר בכדא דכמכא. מתגלגל בתוך כד של כותח: ואהדריה לרב הונא מימיניה ולרב פפא משמאליה: מאי שנא. כי אינך חושש בי אם אוק: שעתא קיימא לך. עשיר אתה ויש לך מזל טוב ולא מיזוק: ומשחלחת בטולה דהלובה. חלב עשב שתיחם בו יהושע את הארן לישראל∞: דלה חלב גרמידה. שלא גדל אתה: ארבונה. עיורון: ושחי טיף טיף. יין המטפטף מן החבית: אדמיסנה כרעיה. בעוד שרגליו לחים במי הרחילה: סלאי בביסיה. התולה פתו באויר בתוך סל אחד: סלא סילסיה. סל ופת בתוכו: פארי. מורסן: נשורא. פירורין של פת: נקיד שמיה. לשון נקיות לפיכך אינו רוצה שיהו פירורין נשלכין לידרם ברגל: איסרא דעניותא נכל שמיה. לשון לכלוך יו ושמא נכנס בבית שהוא רואה שאין נוהגין מנהג נקיון בפת: בלעא. בקערה: לברוקחי. כליון עינים: מפחיד. ואינו יודע למה: